

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

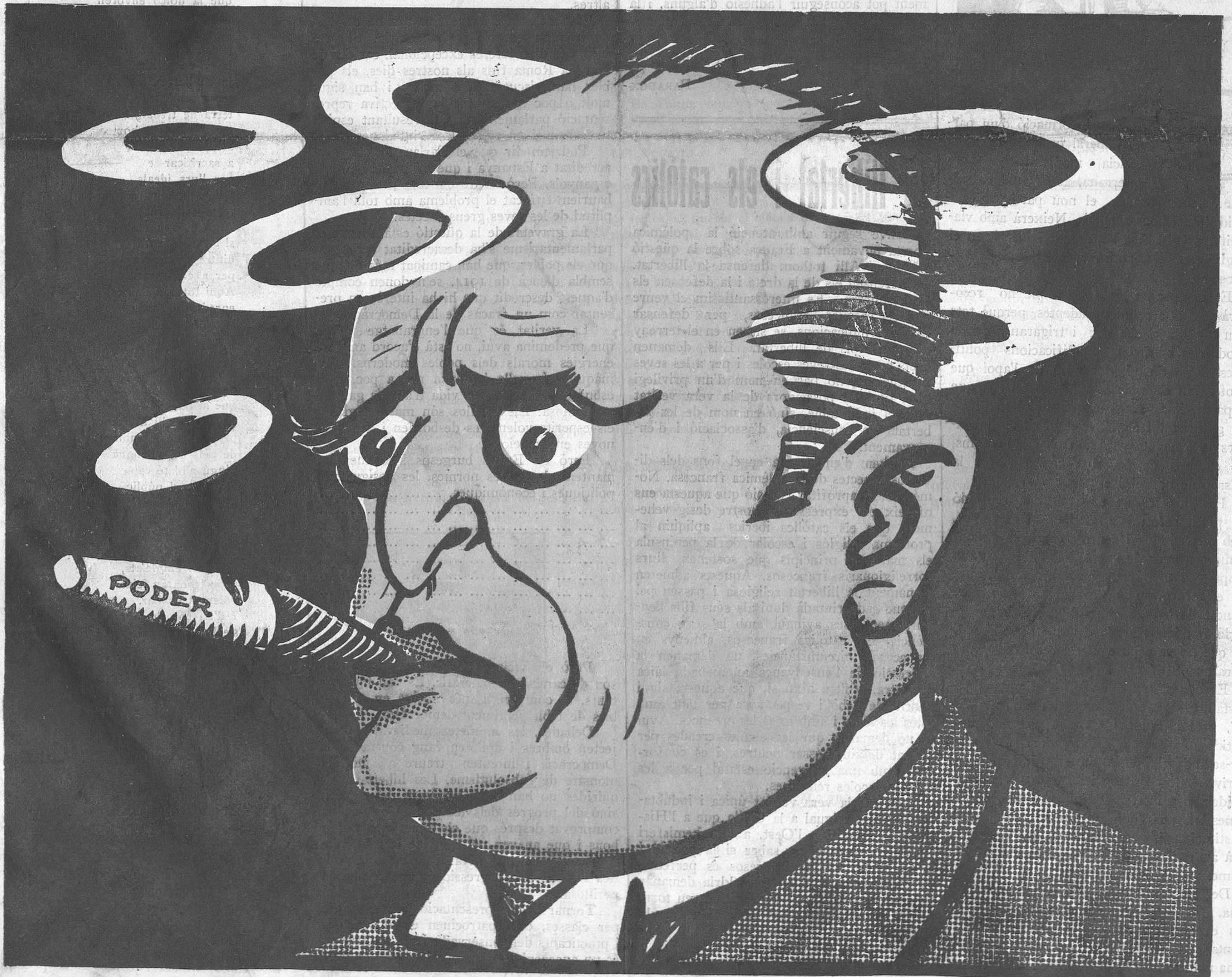
ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

POLÍTICA ESTRANGERA

Mussolini.—Ai, ai, ai! Em sembla que aquest cigar, m'ha marejat!

Elogi de Coll Cerola

Coll Cerola, amics, és el nom antic de la muntanya barcelonina que avui anomenem Tibidabo. Aquesta muntanya forma part d'una cadena que tanca el pla de Barcelona, i que antigament era anomenada serra de Coll Cerola. Nosaltres volem fer l'elogi d'aquesta serra i sobretot de Coll Cerola, muntanya príncep, muntanya president del nostre paisatge. Es ja vella la fama d'aquesta serra que protegeix la ciutat i li porta el perfum de les seves pinedes.

No es pot negar en aquesta qüestió la traça de la mare naturalesa. Si aquesta donà a Barcelona una ampla plana per estendre les seves edificacions, li donà també ben aprop una filera de muntanyes amb vistes a la mar i orejades per l'aire sa. Així els barcelonins poden fugir en els dies de festa de la boira o de la boirina de la ciutat i elevar-se fins a l'aire pur de Coll Cerola.

El Tibidabo i Vallvidrera són els llocs més propicis per a les excursions diüen-geres, per a les fontades de germanor i per a les costellades sota els pins. La sèrie de les generacions barcelonines ha tingut en les muntanyes del nostre davant un excel·lent lloc per alternar la vida una mica obaga de la ciutat feïnera amb les expansions naturals. El bon barceloní, si estima els reconcs de la ciutat rònega, estima també la serra veïna que li permet fàcilment evadir-se de l'esclavatge quotidià de la vida ciutadana.

Els bons barcelonins surten del clos estricte de Barcelona en els dies de festa i en les hores de lleure. Aquells que en aquests dies i en aquestes hores s'encauen en els cafès, teatres, music-halls i altres llocs de tuf i d'atmosfera espessa, més que barcelonins autèntics són badocs rurals que passen per la ciutat o hi resideixen sense adquirir el sentit senyorial de la ciutadania.

Barcelona és bona. Ho és amb els seus carrers vells i nous, amb el tràfec, amb el seu treball, amb la seva activitat febrils. Però també és bona la serra de Coll Cerola, feta expressa per a les excursions dels barcelonins, serra que té el Tibidabo per rei i Vallvidrera per reina.

Un nou partit liberal?

Poc a poc es va creant ambient per a la formació d'un partit liberal que fos l'equivalència, moderadament esquerrana, de l'Unió Patriòtica. Néixer sembla, el nou partit, a Madrid i sota bons auspicis. Neixerà amb viabilitat prèvia. Ara bé, nascut i inscrit en el registre polític, podrà enfortir-se i expandir-se?

Entre nosaltres, sospitem que no recollirà més que comptats adeptes, perquè tots han triat ja el seu lloc i trigaran anys en produir-se essencials modificacions polítiques. Fora d'aquí, dependrà de l'apoi que li otorguin els vells polítics liberals, ja que el partit, és de suposar, que tindrà una missió governant i els hi serà difícil als iniciadors de la nova agrupació trobar, a l'ensem, els quadros de persones competents i la massa que nodreixi el partit.

Pot succeir que es dongui la repetició del partit reformista, amb cap i sense cos, amb estat major i sense soldats, si es confirma el rumor de que el neo-liberalisme el propugnen uns quants catedràtics. Aleshores el reformisme no arribà a governar, mancat de base, i quan arribà a la governació fou integrant la concentració liberal. Lo que no va aconseguir el reformisme, ho logran els novells liberals?

Es aquest partit un vell desig que va cristallitzar en algunes campanyes d'El Sol, preconitzadores d'una oposició democràtica a la reacció conservadora. O resignar-se al domini de les dretes, o intervenir—escrivia. Al cap d'any i mig, uns quants es decideixen a intervenir, ignorem amb quins homes, ni amb quin programa. Programa constitucionalista, segurament, que no arribarà als radicalismes oportunistes del reformisme.

De totes maneres és una experiència curiosa, i que solament pot ésser atacada des dels extremismes socials o polítics. Uns quants homes intel·ligents es troben davant d'una realitat i volen projectar damunt d'ella

la seva acció, més amb intelligent abnegació que amb desitjos ambiciosos i utilitaris. Es un possibilisme realista i perentori. Ara bé, comprès aquest possibilisme, solament pot aconseguir l'adhesió d'alguns, i la bel·ligerància d'altres, segons la seva aportació lliberal i la seva conducta, segons el seu contingut més que la seva bona voluntat.

PARADOX

La llibertat i els catòlics

Convé seguir amb atenció la polèmica oberta novament a França sobre la qüestió religiosa. Allí tothom defensa la llibertat. La defensen els de la dreta i la defensen els de l'esquerra. És interessantíssim el veure que els catòlics francesos, per defensar llurs reivindicacions, se situen en el terreny dels principis de llibertat. Ells demanen drets per a les seves escoles i per a les seves institucions, no pas en nom d'un privilegi ni a títol de posseïdors de la vera veritat única i indubtable, sinó en nom de les llibertats de consciència, d'associació i d'ensenyament.

No hem d'entrar ara en el fons dels diversos aspectes de la polèmica francesa. Només volem aprofitar l'ocasió que aquesta ens ofereix per expressar el nostre desig vehement que els catòlics ibèrics apliquin al problema religiós i escolar de la península els mateixos principis que sostenen llurs correligionaris francesos. Aquests admeten plenament la llibertat religiosa i passen pel fet que cada ciutadà doni als seus fills l'ensenyament més avingut amb la seva consciència. Els catòlics francesos, almenys en les actuals circumstàncies, no demanen la supressió de l'ensenyança anomenada laica o neutra. Volen, això sí, que aquesta sigui neutra de debò i respectuosa per tant amb totes les idees i amb totes les creences. Avui ja no demanen que les escoles creades per l'Estat deixin d'ésser neutres, i es conformen amb una subvenció estatal per a les pròpies escoles religioses.

Com que la vera veritat única i indubtable ha d'ésser igual a la Gàl·lia que a l'Hispania, a l'Est i a l'Oest, a l'un hemisferi i a l'altre, convindria saber si la posició i la tesi dels catòlics francesos és perfectament ortodoxa. I si ho és, caldria demanar als catòlics ibèrics que l'adoptin al seu torn, a fi de resoldre per endavant a la península un conjunt de problemes que si no estan plenament del tot plantejats ara, un dia o altre es plantejaran o rebrotaran.

Sovint hem de sentir-nos alarmats i contrariats al davant el caràcter antimodern i antieuropeu que presenten les idees, les pràctiques i fins el llenguatge de molts catòlics peninsulars. Si aquestes orientacions no canviessin serien inevitables els xocs amb els elements liberals i democràtics. Ni tan sols l'existència de problemes comuns podria evitar aquests xocs. I és que les orientacions alludides són essencialment contràries a la convivència social i a la cooperació intel·lectual i política dels homes de divers pensar.

Amb la tesi dels catòlics francesos, belgues, alemanys, anglesos, italians, etc., les lluites i les divergències d'idees es descabdellen dins els límits de la llibertat i del respecte civil. Amb la tesi de certs catòlics ibèrics, s'aniria de dret a una ressurrecció deplorable del fanatisme i de la intolerància. I aquells qui ací pretenen estar lliures de certes tares ètniques de l'iberisme, han d'ésser els primers a donar el bon exemple i la noble lliçó.

FULMEN

Parlamentarisme

Com que tots hem convingut en que l'actual moment polític d'Espanya és transitori... la fértil imaginació dels nostres compatriotes comença de forçar la màquina per tal de cercar ço que hauria de succeir al Directori i de l'estructura que convindria donar als diversos factors que actuen i graviten en la vida nacional.

El tema és temptador i no passaran gaires dies sense, si la polèmica es declara lliure, que cada espanyol hi hagi dit la seva, tot blasmant el que hagi dit cada un dels altres.

El punt més debatut fins ara ha estat el de la representació parlamentària. El problema és d'un interès excepcional, car des de la vella Roma fins als nostres dies, els pobles han viscut més o menys i han sigut molt o poc segons fos la respectiva representació parlamentària i la resultant espiritual d'aqueixes assemblees ciutadanes.

Podríem dir que el Parlament s'ha desacreditat a Espanya i quedaríem bé amb els espanyols. Però no diríem tota la veritat, hi hauríem enfocat el problema amb tota l'amplitud de les seves greus facetes.

La gravetat de la qüestió està en que el parlamentarisme s'ha desacreditat arreu, en que els pobles, que han caminat més del que sembla d'ençà de 1914, se'n donen compte d'aquest descrèdit que hi ha interès en presentar com un fracàs de la Democràcia.

La veritat és que l'engranatge polític que predomina avui, no està d'acord amb les energies morals dels pobles moderns. La màquina és vella i marxa poc a poc, amb esbufecs asmàtics i la vida d'ara és gairebé vertiginosa. Els motllos són massa rígids i els esperits volen i es desborden i demanen noves encarnacions.

Però els Estats burgesos s'obstinen en mantenir les velles normes, les desigualtats polítiques i econòmiques.

Però els vicis del parlamentarisme no són de caràcter democràtic. Es fan més patents, al contrari, i més nocius en els pobles de feble sentiment democràtic.

Debades, les animetes medievals, projecten ombres i apiloten fang contra de la Democràcia i intenten treure a llum el monstre de l'absolutisme. Les llibertats adquirides no han estat producte del caprici, sinó del progrés dels temps i la ciència ha comprovat després que els experiments eren bons i que anaven pel camí de la salut plena, pleròrica i definitiva. I en matèria política i social tota regressió és una recaiguda perillosa.

Tornar a la representació parlamentària per classes, com patrocinen els doctrinaris i practicants del conservadurisme a ultrança, és un anacronisme incompatible amb aquestes

temps de lluita acerba de classes, de desigualtats i de perjudicis ancestrals.

Els Senats, que en certa manera representen aquest sentit, són una bella prova dels efectes regressius que assolim. Les collectivitats basades en la injustícia no poden ésser tingudes per espill de bon govern no per models de ilegitimitat.

Passà amb les doctrines socials ço que ha revelat la interpretació dels dogmes. Si voleu fundar una societat veritablement cristiana, acabareu per acceptar el comunisme. Igualment, el qui avui intentés instaurar un regí parlamentari a base de representacions corporatives, arribaria a toparse amb la oligarquia més desenfrenada o amb el sindicalisme.

Contentem-nos ara amb les modalitats de parlamentarisme que com el federal exclouen la possibilitat de divagacions, incongruències i bizantinismes i deixem la representació corporativa per a quan les agrupacions humanes responguin a un principi, no de privilegi, sinó de justícia integral absoluta.

GLICINE

LA FRANÇA

La França és la França i sempre ho serà: terra d'altruismes i de llibertat; terra d'esperances com altra no n'hi ha, cervell que du el ritme de la humanitat, soplui dels que cerquer poguer viure en pau, refugi benigne dels foragitats, que la dolç enyoren de la llar pairal; dels que l'hora esperen per a triomfar, ja sia en política ja en lletres, o en arts; terra productiva, terra de treball, terra de grans homes sempre disposats a sacrificar-se per llurs ideals. Quan un mira a França, resta enlluernat, i només veu ombres si gira l'esguard dintre casa seva per a comparar. Aquí tot són dubtes, enredos, desmaís, i valors entesos; res es veu prou clar, que els homes no volen dar la cara mai, perquè tots rumien que hi haurà demà. En canvi allí a França, prou ho estem notant: de pèls a la llengua ningú n'hi té cap. Que l'erari públic s'ha desballestat? A fè economies, quin remei hi ha? Es donen de baixa nou mil empleiats, prou trobaran feina volent treballar. I d'un cop de ploma s'esborra, si cal, la gran ambaixada que hi ha al Vaticà. Tot això, quant puja? Reno! un grapat de milions que vénen a descarregar les grosses despeses que té aquell Estat, el qual no pot viure de no pujà el franc. Si la retallada no arriba a donar les economies que s'han calculat, prou se'n faran d'altres sense reparar en si hi ha qui crida com esperitat. La França vol viure i al temps que això fa,

Mussolini.—Ai, ai, ai! Em sembla que aquest cigar, m'ha matjat!

mai no deixa d'ésser el sojorn sagrat dels homes d'estudi, Obra la Sorbona als mestres preclars, en totes les branques del saber humà i els diu: —Sou a casa, ja podeu parlar, saber no m'importa d'on heu arribat! El progrés us guia? Avant, sempre avant! —La França és la França: el sopluig sagrat; el gresol on cremen tots els ideals; el bressol un dia de les llibertats que regeneraren a la Humanitat.

El Duc d'Alba ho fa bé

Segons un telegrama publicat per *El Liberal*, de Madrid, el duc d'Alba ha repartit entre els obrers dels seus camps els oliverars i la finca que té en el terme d'Olivares (Huelva), resultant-ne beneficiades moltes famílies.

Aquest acte és molt elogiat ...

Creiem que el duc d'Alba ho fa bé ...

FLOK

El Rei d'Itàlia

El rei d'Itàlia, amb tot i tenir al costat en Mussolini, que ja no sap per quines mars navegar, dintre el límit de les simpaties que pot tenir un rei, és dels més simpàtics i dels que quan el seu poble passa penalitats sap comportar-se.

A Itàlia havien de celebrar-se grans festes amb motiu del vint-i-cinquenari del reinat de Víctor Manuel.

Víctor Manuel ha indicat als organitzadors d'aquestes festes que retornessin a cada ciutat les quantitats amb les quals havien contribuït i que fossin destinades a beneficència.

Nosaltres, republicans de tota la vida, trobem exemplar el gest de Víctor Manuel.

Colloqui de *music-hall*:

—Aquesta dona, no saps com l'anomenen?

—Ja ho crec! Li fan: "Psst!"

BLANES

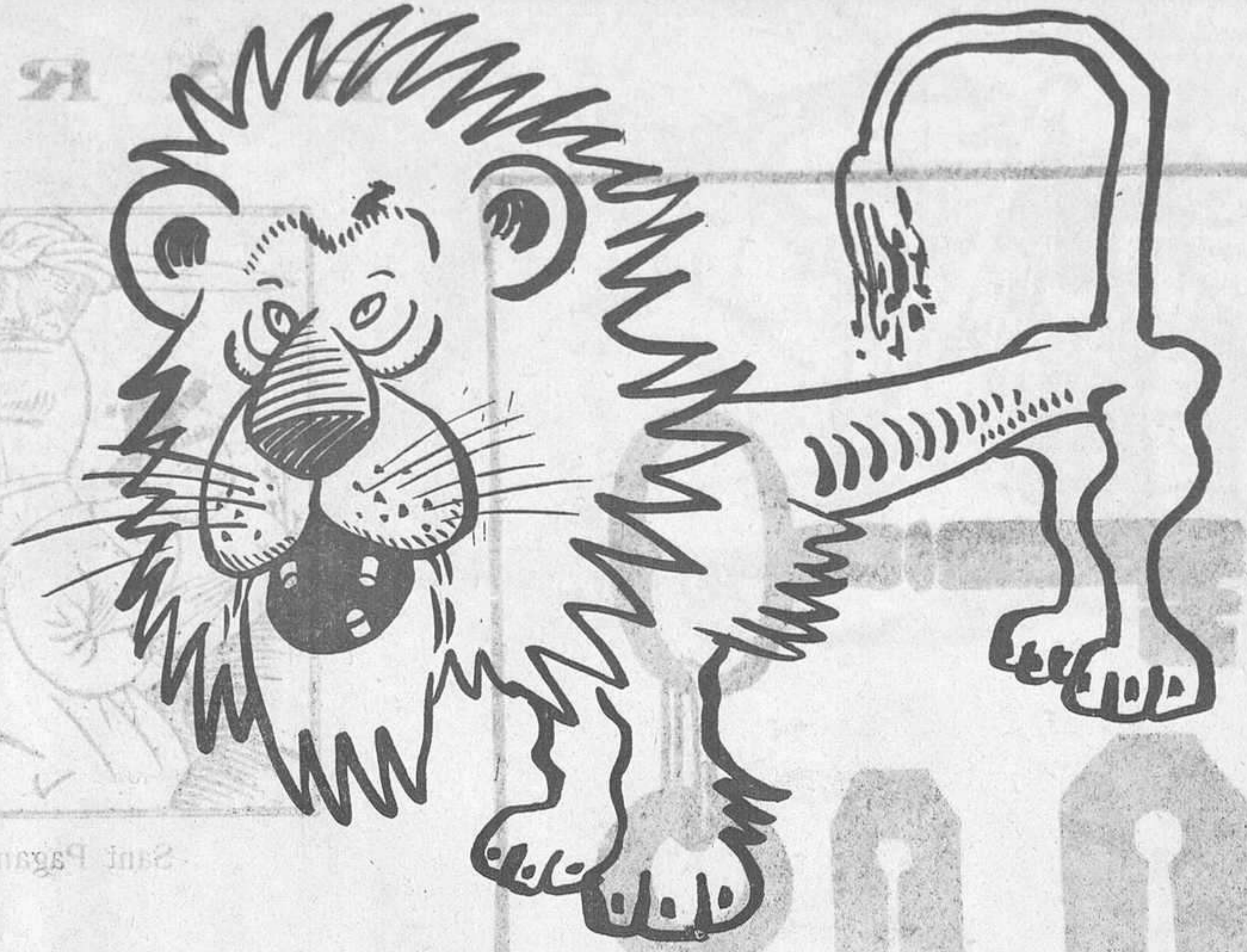
Aquesta setmana passada, la coincidència féu que em trobés amb un jove d'un aspecte bastant elegant, el qual, després de molt conversar, va mostrar-me una revista d'aquesta vila, anomenada "Recull", de la que n'he fet ja algun comentari en aquest periòdic, la qual contestava d'una manera ridícula i a l'ensem impròpia un solt que sobres els reis vareig escriure a LA CAMPANA DE GRÀCIA.

Quan el vaig haver llegit, vareig sentir per a ells molta compassió, perquè és trist que en ple segle XX hi hagin joves a Blanes que, abrigant-se amb l'antifaç de la hipocresia, vagin contra dels manaments d'un que fan veure que adoren i juguin indignament amb la innocència dels petits i amb la ignorància dels pares, i que en comptes de contestar clarament lo que anteriorment vaig dir-los-hi, ataquin injustament al director de LA CAMPANA DE GRÀCIA.

Pobres joves, penso interiorment.

I al veure la seva manera d'obrar tan enganyadora, penso, quanta raó tenia en Tasso quan deia: "Es més difícil morir honrat davant dels homes que davant de Déu".

Aquests pobres joves són aquells que de vegades volen parlar-nos de moral i d'honra-

LES FERES DEL PARC

—Una caritat per la pobre «Julia» que se'n està morint de fam!

resa, mentre mostren contínuament ésser tartufistes.

Per a acabar aquesta qüestió, prego an aquests joves que diuen senten gran amor per Blanes, per ésser tal volta sa vila nadiua, que procurin apartar-se lo més prompte possible del rei Tartuf i que facin coses profitoses per a la població, que així com ara sense ésser blanenc he censurat la seva nefasta actitud passada, sabré també lloar-los quan obrin bé.

UN BON CRISTIÀ

BANYOLES

A Banyoles existeix un periòdic català—catòlic—i... val més no dir-ho perquè fariem... plorar.

En l'últim número publicà una ximpleria del seu extens repertori que, sense veure-ho no ho creuríem, àdhuc ho digué un capellà dalt d'una trona.

En una de les informacions narrava un fet ocorregut en aquella ciutat.

Deia que un senyor molt "querido" seu, en el dia de sa onomàstica, s'empassà un os—no en sabem les dimensions—i que va clavar-se-li en la canalera digestiva. Veient-se l'imminent perill corregué immediatament cap a Barcelona per tal de trobar un especialista en el ram, però arribà a hores passades i no pogué ésser. Aquella nit, abans de dormir, féu una promesa—no sabem què—a Sant Antoni perquè li tregués aquella nosa, i, en efecte, l'endemà no va trobar-hi res.

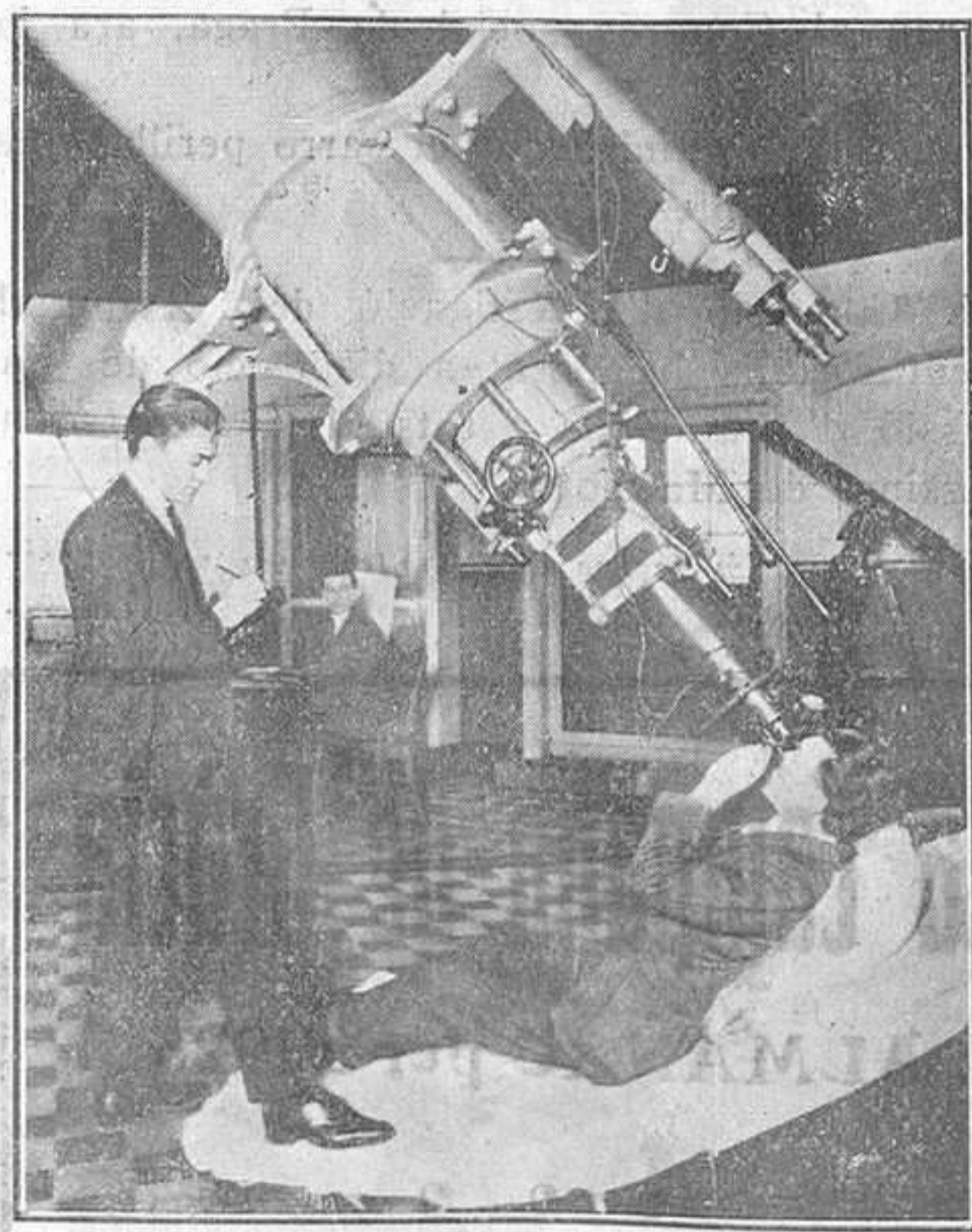
Ell, poc convençut, encara que tingués proves, es féu aplicar la Radi—no la teràpica—telegrafia. En volem més?

Es veu que els redactors de "Vida Banyolina", que és el nom del periòdic, els tindrien de comprar l'Enciclopèdia i gramàtica corresponents, perquè encara ens volen fer creure que Sant Antoni...

FINS EL SOL LI FA VERGONYA!

Ja deuen estar enterats de que el passat dia vint-i-quatre, a les dues de la tarda, hi

A l'observatori de Greenwich.

dels eclipsis de sol és cosa més pròpia de l'estiu que de l'hivern. I és cosa més convenient, sobretot. Ens explicarem: a l'eclipsar-se el sol, la terra es refreda, i ja està bé que es refredi a l'estiu. El que no està bé és que es refredi a l'hivern, que ja prou freda està.

I aquest eclipsi ha sigut a l'hivern. Ja se'n deuen haver adonat. I això no és lògic ni natural. Això ens fa malpensar de si els elements també s'hauran posat en contra de nosaltres. va haver un eclipsi de sol. Sembla que això

Això ens té molt preocupats, molt capficats. I ens té, també, avergonyits.

Perquè hem comprès ben clar que el sol no ens vol veure i que així que té la més petita ocasió, l'aprofita per a amagar-se. La veritat és que fem tantes ximpleries que fins el sol li fa vergonya de mirar-nos!

TROTZKY

Quan la gent s'ha d'indignar amb un dictador—des de que n'hi tornen a haver—sempre s'enfada contra Trotzky, "el dictador roig", i no contra els altres. I, no obstant, Trotzky és el més inofensiu perquè és el més llunyà. Rússia està molt lluny i és una nació més asiàtica que europea.

El fang que li tira la nostra burgesia no

Trotzky.

arriba a Trotzky, per això, perquè està molt lluny. Malgrat això la nostra burgesia segueix tirant-li fang. Per què? Perquè no s'atreveix, per covardia, a tirar-lo als que té més aprop. Aquests s'hi podrien tornar!

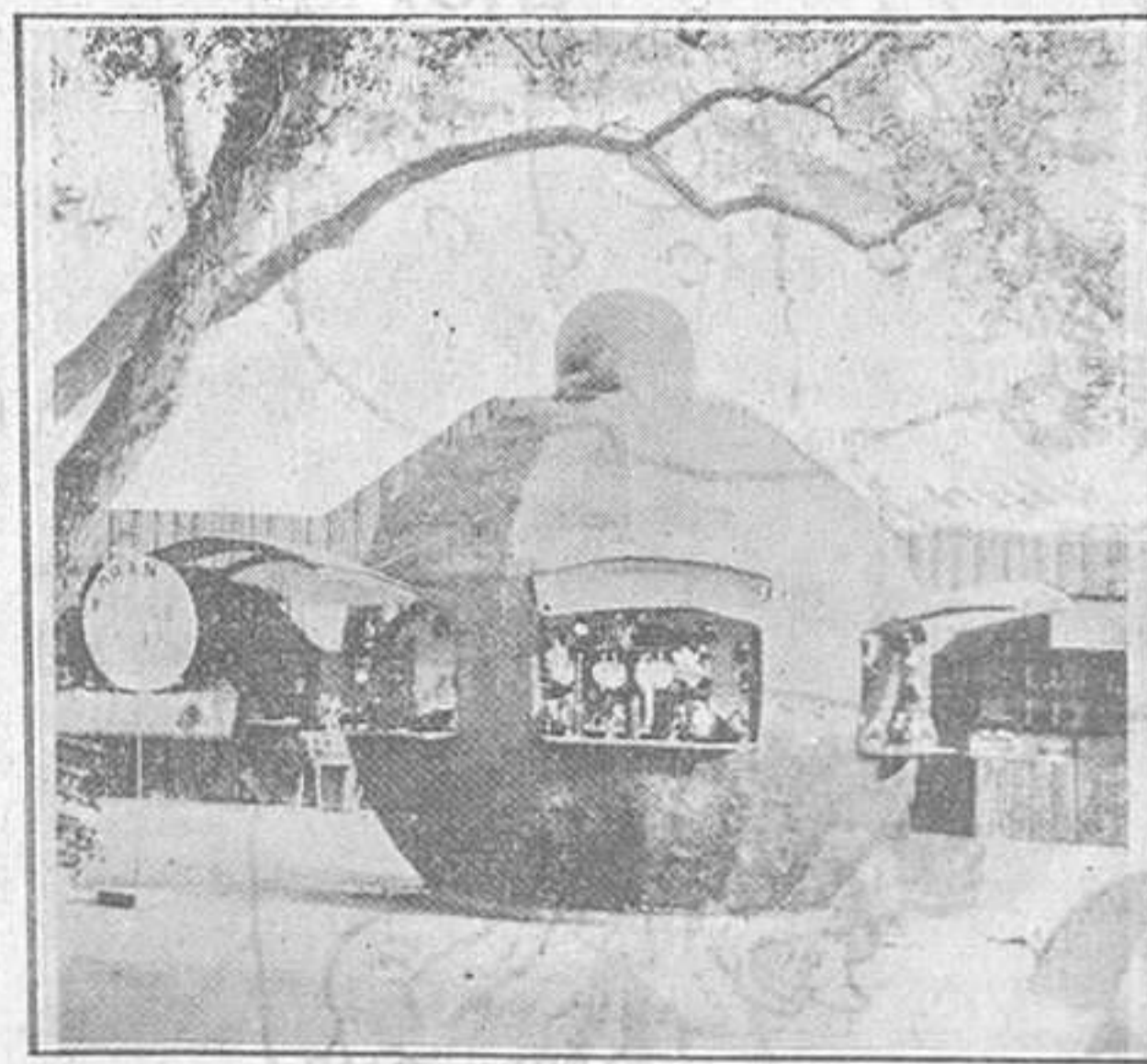
Del concepte que de Trotzky tingui aquesta burgesia, perfectament despreciable, no n'hem

de fer cabal, que és el mateix que faria el "dictador roig" si en tingués notícia.

Trotzky, vulguin o no aquesta colla de criminals que s'han enriquit amb el treball del pobre, ha sigut el salvador de Rússia, oprimida pel "kunt" del tsarisme. Ell ha dut el poble a la lliberació. Però, segons sembla, ara el poble s'ha girat contra d'ell. No és un càstig del cel això, com podrien voler-nos fer creure quatre catòlics estúpids com tots els catòlics. Es que el cervell de la multitud està poblat per monstres i pesadilles, que t'enlairen avui fins a les cimes més altes i t'enfonsen demà en els abims més pregons.

LA DECORACIÓ DE LA CIUTAT

La decoració de la ciutat s'hauria de cuidar més de lo que es cuida. S'hauria de fer de la

Un quiosc de begudes a Los Angeles.

ciutat una festa per als ulls, una meravella de línia i color, una obra d'art, en fi.

Avui com avui, la majoria de les grans ciutats, són lletges. Semblen construïdes amb un mateix patró, semblen repetides. Tenen, totes, les mateixes avingudes, els mateixos parcs, les mateixes places, els mateixos monuments, els mateixos carrers.

En poques ciutats del món—sobretot en les europees—sobta els teus ulls la nota d'originalitat i bon gust, si aquesta nota no te la donen les construccions antigues dels passats segles.

Però en canvi, veieu a Los Angeles aquest graciós, gentil, original, quiosc de begudes. Sembla imaginat per en Gaudí, el nostre gran artista, que és qui ha fet més per l'embelliment i dignitat dels nostres carrers.

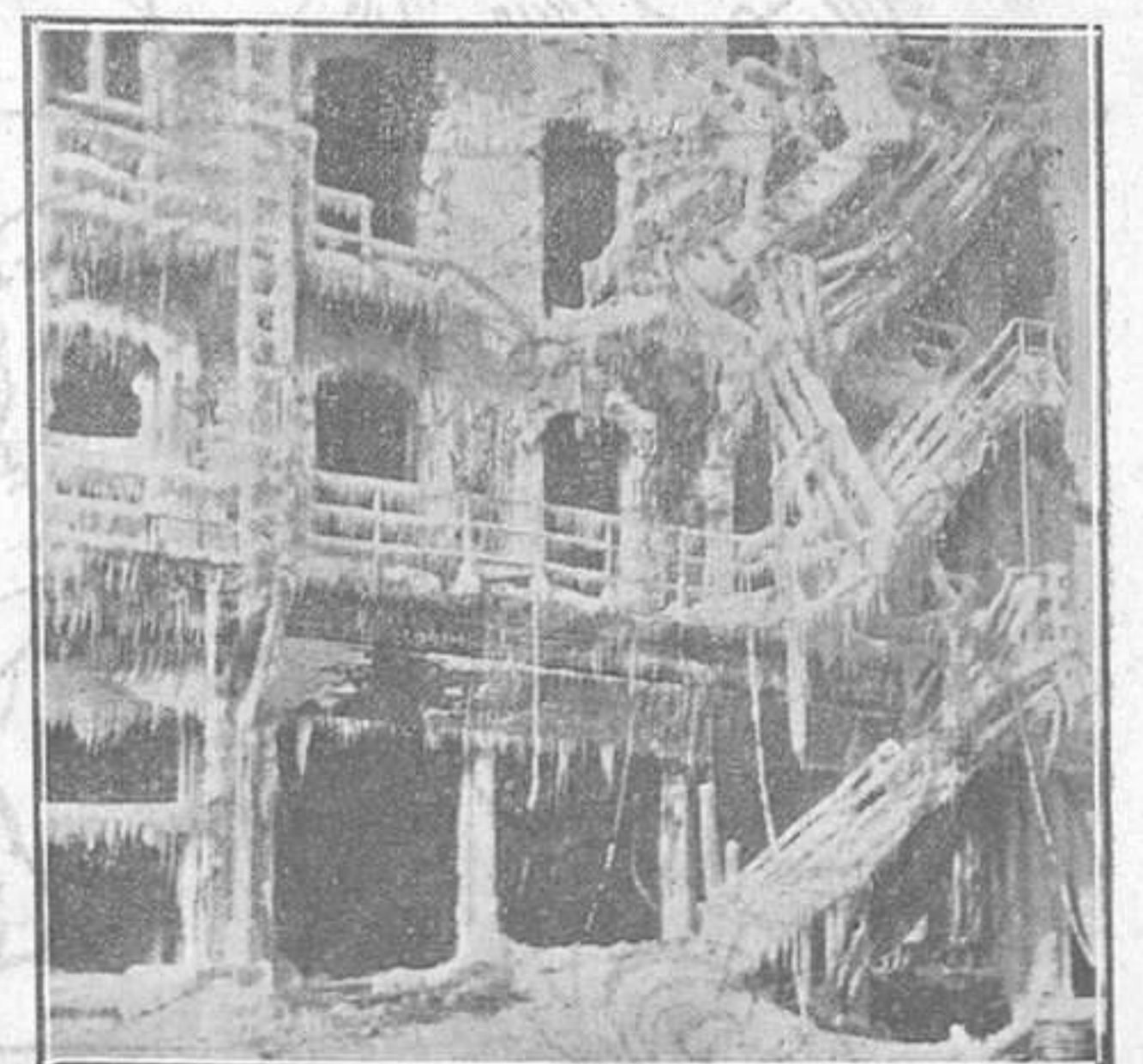
EL FOC I LA NEU

Veu's aquí un espectacle magníficament meravellós que no podíem somniar veure mai sinó en el teatre durant una representació de màgia: la unió de les flames i la neu.

En aquest espectacle la neu ha actuat de providència i ha suplert als bombers, que han trigat més que la neu.

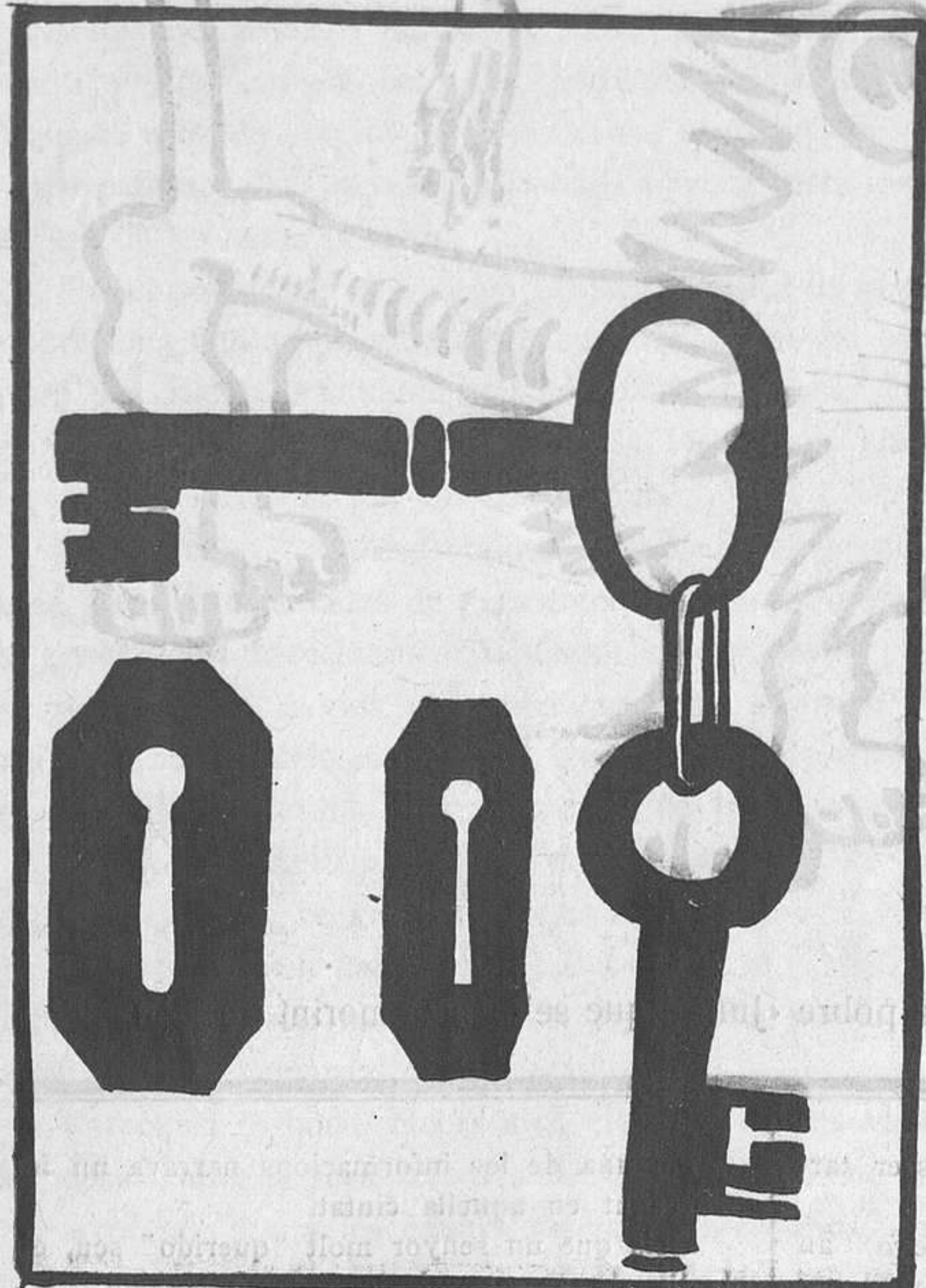
La casa, aquesta casa de Xicago, cremava, cremava d'una manera espantosa. Els bombers trigaven, perquè a Xicago, com a tot arreu, també triguen. I, de sobte, com un miracle, han començat a caure els immaculats borrellons de neu. I s'ha apagat l'incendi.

A Espanya això, aquest fet senzillíssim i natural, l'haurien atribuït els capellans a la influència de Déu Nostre Senyor.

Garlandes de neu en una casa cremada de Xicago.

BARRERA

JEROGLÍFIC IL·LUSTRAT

Dos pany i dues claus.

(Ja donarem la solució.)

Sant Pagané.

Santa Quitèria.

Sant Martinet.

ESTAMPES DE L'ÉPOCA

AQUEST NÚMERO
HA PASSAT
PER LA PRÉVIA
CENSURA MILITAR

Es de més mal creure que fer un viatge aeri amb un submarí. Això de la Raditelegrafia sembla que encara no saben què és. Vaja uns redactors!

BUFA

Ha mort a Santander el doctor Rufino Pelayo.

Era un entusiasta que no deixava escapar cap ocasió sense demostrar els afectes que sentia per aquesta terra. Era un gran metge i un gran cavaller.

Descansi en pau.

En Puig i Cadafalch ha començat el seu curs sobre "La Arquitectura dels segles IX a XI a Catalunya i fenòmens històrics i artístics paral·lels a França" a l'amfiteatre Michelet de la Sorbonne.

L'amfiteatre era pleníssim de gent culta de Prís que ha sortit meravellada del gran savi.

A Itàlia continuen les col·lisions entre feixistes i antifeixistes, de les quals sempre en resulten nombrosos ferits.

Es la gràcia que ha de fer als italians la política funesta de Mussolini.

Ha desaparegut completament la Illa de Porto Alexandre (Portugal) amb tots els seus habitants.

Es creu que l'esfondrament és a causa d'un violentíssim terratrèmol submarí.

Sempre desapareixen les coses bones,

A la Cambra francesa continua el debat sobre les relacions amb el Vaticà.

Ens sembla que per aquesta vegada al Vaticà li tocarà perdre.

Doneu a Déu el que és de Déu i al Cèsar el que és del Cèsar". Però el Vaticà sempre vol lo de Déu i lo del Cèsar.

Es molt comentada en el cercles bursàtils l'alça de la pesseta.

Nosaltres amb prou feines si ho podem comentar, perquè en les nostres butxaques, la pobre pesseta, no en sap de pujar, sempre baixa. El que se'n apuja és la gana i les subsistències, però la pesseta, per a nosaltres baixa, quan pot baixar.

La Comissió permanent de l'Alcaldia s'ha dirigit al director del "Gran Metro"—fins ara tots els "metros" eren de cinc pams, però ara es veu que n'hi han de grans—perquè rebaixi la tarifa de la Plaça de Catalunya als Josepets.

Voleu dir que el "Gran Metro" en farà cas? A grans "metros", grans tarifes, deurà pensar.

L'Alcalde accidental, que ahir es deia Ponsà, però avui es diu Rio ha ordenat que en els tramvies no s'hi admeti passatge.

Al qui porti algun pes i hagi d'agafar el tramvia haurà d'anar a peu i amb el paquet a l'esquena.

Així sí que anirem bé.

Hem llegit els interessants articles sobre l'endemi tífica de Barcelona que en les planes d'"El Diluvio" publica el reputat Doctor Prieto.

Els trobem molt acertats i de molt profit per a la salut pública.

Cada dia llegim a la premsa avisos i més avisos sobre bitllets falsos i processos de falsificadors. Això ja és vell; el pare Adam segurament ja en feia per enganyar a Eva. Però a nosaltres tant ens fa, perquè no en tenim de falsos i el més trist és que ni en tenim de bons.

Un dels problemes més interessants de l'Estat espanyol és el de l'ensenyança i un dels més mal encaminats.

Tothom té dret a ensenyar, menys els que deuriem fer-ho. A tot arreu hi ha ordres i congregacions docents i la funció docent correspon a l'Estat i no a les congregacions.

En canvi moltes escoles municipals són clausurades i eren les millors que teníem.

A Alemanya s'ha restablert la jornada de vuit hores. Els mateixos reaccionaris que la reusaren al Congrés social de Praga, ara la restableixen.

Deuen comprendre que el carro perilla, que afluïxen les molles.

La Comissió d'Investigació del Tribunal Suprem d'Itàlia ha posat a disposició de la Comissió d'Acusacions a tots els inculpats en l'assassinat de Matteotti.

L'AMOR A TRAVÉS DEL TEMPS

—Ahir la capa i l'espasa. I avui... las niñas desaparecidas!

La Campana de Gràcia

ALMANAC per a 1925

• • •

ES VEN A TOT ARREU

JA HA SORTIT!

JA HA SORTIT!

Preu: 80 cts.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA. Carrer del Oim número 8